

บทที่ 5

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมของผู้ปกครองในการอนุญาตให้ลูกอายุ 1-3 ปี รับประทานขนม ตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen (1985) เพื่อให้ทราบว่า มีปัจจัยใดที่เป็นตัวกำหนดสำคัญในการทำให้ผู้ปกครองอนุญาตให้ลูกอายุ 1-3 ปี รับประทานขนม

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อเจตคติทางอ้อม ได้แก่ อาชีพ รายได้ และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง โดยพบว่า กลุ่มผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการ/พนักงานของรัฐ/องค์กรอิสระ, มีฐานะดี และการศึกษาสูง มีเจตคติทางอ้อมที่ไม่ดีต่อการให้ลูกรับประทานขนม มากกว่า กลุ่มผู้ปกครองที่มีอาชีพรับจ้าง/ใช้แรงงาน/พ่อบ้านแม่บ้าน มีรายได้น้อย และการศึกษาต่ำ อาจเป็นผลมาจากกลุ่มผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงมีความรู้ ความสนใจ และมีโอกาสได้รับข้อมูลข่าวสารทางด้านสุขภาพ โภชนาการ การเลี้ยงดูบุตรที่มากกว่า จึงมีความตระหนักถึงอันตรายของขนมต่อสุขภาพของลูก (Adair และคณะ, 2004; Åström และ Kiwanuka, 2006)

ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตนาเชิงพฤติกรรม ประกอบด้วย เจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุม โดยเจตคติเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรมได้มากที่สุด รองลงมาคือการรับรู้การควบคุม ส่วนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงไม่สามารถทำนายพฤติกรรมได้ เหตุผลที่ทำให้เจตคติสามารถทำนายพฤติกรรมได้ดีกว่าการรับรู้การควบคุม อาจเป็นเพราะพฤติกรรมที่ทำการศึกษามีความเกี่ยวข้องระหว่างผู้ปกครองและลูก โดยพื้นฐานทั่วไปผู้ปกครองทุกคนจะมีความรักลูก และมีความเชื่อว่าหากสิ่งไหนดีสำหรับลูก จะมีความตั้งใจทำเพื่อลูกสูง แต่หากสิ่งไหนที่ผู้ปกครองคิดว่าจะนำมาสู่ผลเสียต่อลูก ผู้ปกครองจะเลือกที่จะไม่ทำ สำหรับพฤติกรรมการรับประทานขนมมีความคล้ายคลึงกัน ผลการศึกษาพบว่าผู้ปกครองที่เชื่อว่าการให้ลูกรับประทานขนมเป็นสิ่งที่ดี เพราะทำให้ลูกมีความสุข และไม่เกิดผลเสียต่อสุขภาพของลูก จะมีเจตนาให้ลูกรับประทานขนมและไม่ห้าม หากลูกจะรับประทานขนม จึงทำให้เจตคติมีผลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมของผู้ปกครองในการให้ลูกรับประทานขนมสูง สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผ่านมา ผู้ปกครองส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าที่ให้ลูกรับประทานขนม เป็นเพราะขนมเป็นสิ่งที่คู่กับเด็ก และไม่เป็นอันตรายต่อเด็ก จึงรู้สึกว่าจะไม่ใช่เรื่องไม่ดีที่เด็กจะรับประทานขนม (ฉลงชัย สกลวัฒน์ 2547; สวนดุสิตโพล, 2547) และขนมยังสามารถนำมาใช้เพื่อสร้างความสุข เป็นของขวัญ เป็นรางวัล เป็นสื่อกลางเพื่อสร้างสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและลูก และเป็นสื่อแสดงความรักของผู้ปกครองต่อลูกได้ (ปิยะดา ประเสริฐสม, 2547) เนื่องจากเด็ก

ส่วนใหญ่โดยเฉพาะเด็กเล็กจะรู้สึกว่าการที่ผู้ปกครองให้ขนมเป็นของขวัญ เป็นการสื่อถึงความรัก ความเอาใจใส่ต่อเด็ก ในทำนองเดียวกันจากการสำรวจโดยสวนดุสิตโพล (สุชุม เฉลยทรัพย์, 2547) พบว่าสิ่งที่เด็กอนุบาลจำนวน 340 คน อยากได้จากผู้ปกครองมากเป็นอันดับสามคือ ขนมหรือเค้ก คิดเป็นร้อยละ 6.72 รองจากของขวัญหรือของเล่น เช่น ตุ๊กตา หุ่นยนต์ รถแข่ง และความรักจากผู้ปกครอง

การรับรู้การควบคุมเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรม ซึ่งแสดงว่าผู้ปกครองรู้สึกว่าตนเองไม่สามารถควบคุมเรื่องการรับประทานขนมของลูกได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากมีปัจจัยอื่น ได้แก่ ความต้องการของลูก ลูกทำในสิ่งที่ผู้ปกครองต้องการ และการเกิดอันตรายต่อสุขภาพ ลูก เข้ามามีอิทธิพลต่อการทำพฤติกรรมของผู้ปกครอง โดยหากมีเงื่อนไขต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้น ได้แก่ ลูกต้องการ ผู้ปกครองต้องการให้ลูกทำในสิ่งที่ต้องการ และขนมไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ผู้ปกครองจะควบคุมตนเองในการจะให้ลูกรับประทานได้ต่ำลง และจะมีเจตนาให้ลูกรับประทานขนม

สำหรับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เป็นตัวแปรที่พบว่าสามารถกำหนดเจตนาเชิงพฤติกรรม แต่เมื่อนำมาวิเคราะห์การถดถอยแล้วไม่สามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรมได้ ซึ่งการนำแปลผลข้อมูลในส่วนนี้ไม่สามารถระบุแน่ชัดได้ว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงไม่สามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรม เนื่องจากการวิเคราะห์การถดถอยโดยใช้ Enter method เป็นการวิเคราะห์โดยบังคับให้นำตัวแปรทั้ง 3 ตัวที่เข้าทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรม ได้แก่ เจตคติทางตรง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางตรง และการรับรู้การควบคุมทางตรง เข้าไปวิเคราะห์พร้อมกันกับเจตนาเชิงพฤติกรรม ทำให้ประสบกับปัญหาการร่วมเชิงเส้นพหุ (Multicollinearity) ทำให้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงไม่สามารถทำนายพฤติกรรม อย่างไรก็ตามเมื่อทำการวิเคราะห์เพื่อหาว่ากลุ่มอ้างอิงกลุ่มใดที่มีผลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรม โดยใช้วิธี Stepwise method คือ วิธีการนำกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อผู้ปกครองเข้าไปทดสอบทีละกลุ่ม เพื่อคัดให้เหลือเฉพาะกลุ่มอ้างอิงที่มีผลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มอ้างอิงที่สามารถทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรม ประกอบด้วย ญาติพี่น้องและครู ผลที่ได้น่าจะเป็นเพราะลักษณะครอบครัวไทยที่ส่วนใหญ่อยู่กันเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ และมีความรักความผูกผันระหว่างเครือญาติอย่างแน่นแฟ้น ทำให้ญาติพี่น้องเข้ามาอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในหลายๆเรื่อง รวมถึงเรื่องการให้ลูกรับประทานขนม ซึ่งหากผู้ปกครองเห็นด้วยกับญาติพี่น้อง จะมีแนวโน้มที่จะยินยอมและตั้งใจจะให้ลูกรับประทานขนมตามที่ญาติพี่น้องแนะนำ แต่ในบางครอบครัวผู้ปกครองอาจไม่เห็นด้วยกับญาติพี่น้อง และตั้งใจจะไม่ให้ลูกรับประทานขนม แต่เมื่อญาติพี่น้องซื้อขนมมาให้เด็กด้วยความเอ็นดู การจะห้ามไม่ให้ซื้อมาให้ลูกหรือไม่ให้ลูกรับประทานเป็นสิ่งไม่สมควร เพราะจะเป็นการแสดงถึงความไม่เคารพนับถือต่อญาติพี่น้อง (ฉลองชัย สกลวัฒน์, 2547;

Riedy และคณะ, 2001) ผู้ปกครองจึงอยู่ในภาวะจำยอมให้ลูกรับประทานขนม สำหรับเหตุผลที่ครูเป็นอีกบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการให้ลูกรับประทานขนม อาจเป็นเพราะครูเป็นผู้ที่ผู้ปกครองได้มอบความไว้วางใจให้ทำหน้าที่ดูแลลูกในขณะที่อยู่ที่โรงเรียน ดังนั้นไม่ว่าครูจะทำสิ่งใดให้ลูก เช่น ให้ลูกรับประทานขนมขณะที่อยู่ที่โรงเรียน ผู้ปกครองจะมีแนวโน้มสูงที่จะยินยอม เนื่องจากคิดว่าครูได้เลือกสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์สำหรับลูก ในขณะที่เดียวกันเมื่อครูบอกหรือแจ้งสิ่งใดต่อผู้ปกครองที่เป็นประโยชน์ต่อลูกหรือห้ามเพราะเป็นสิ่งที่ เป็นโทษแก่ลูก ผู้ปกครองน่าจะให้ความเชื่อถือและปฏิบัติตามได้ง่ายกว่าบุคคลอื่น

ตัวแปรหลัก 2 ตัว ที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมตามทฤษฎีตามแผน ได้แก่ เจตนาเชิงพฤติกรรม และการรับรู้การควบคุม ในการศึกษาพฤติกรรมการให้ลูกรับประทานขนมครั้งนี้ พบว่า ทั้ง 2 ตัวไม่สามารถทำนายพฤติกรรม เหตุผลที่ทำให้ตัวแปรตัวแรก คือ เจตนาเชิงพฤติกรรมไม่สามารถกำหนดพฤติกรรม อาจเกิดจากวิธีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตนาเชิงพฤติกรรมและพฤติกรรม โดยใช้เกณฑ์ความถี่ของพฤติกรรมแทนการใช้เกณฑ์แบ่งพฤติกรรมเป็นทำหรือไม่ทำพฤติกรรม ด้วยเหตุผลว่าไม่มีผู้ปกครองคนใดเลยที่ไม่ให้ลูกรับประทานขนม จึงทำให้ไม่สามารถแยกผู้ปกครองที่ให้ลูกรับประทานและไม่ให้ลูกรับประทานออกจากกันได้ ซึ่งทฤษฎีได้อธิบายข้อจำกัดไว้เบื้องต้นแล้วว่าเจตนาสามารถทำนายได้เพียงว่าจะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมเท่านั้น แต่ไม่สามารถทำนายความถี่ของพฤติกรรม ทำให้เจตนาเชิงพฤติกรรมไม่สามารถทำนายพฤติกรรมได้ รวมถึงอาจเป็นเพราะมีตัวแปรอื่นนอกเหนือจากเจตนาของผู้ปกครองที่มีผลต่อพฤติกรรมการให้ลูกรับประทานขนม เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้อง ครู และตัวเด็ก ทำให้แม้ว่าผู้ปกครองจะมีเจตนาจะไม่ให้ลูกรับประทานขนม แต่ในภาวะการณ์ที่ญาติพี่น้องซื้อให้ ครูซื้อให้ เด็กแอบรับประทาน ผู้ปกครองต้องจำยอมต้องอนุญาตให้ลูกรับประทานขนม

สำหรับเหตุผลที่ผลการศึกษานี้พบว่า การรับรู้การควบคุมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมดังที่ควรจะเป็นไปตามทฤษฎี และในการศึกษาอื่นๆ ดังเช่นการศึกษาของ Peterson, Danila และ Samoila (1995), Blinkhorn และคณะ (2001), Rajab และคณะ (2002) รวมถึง Adair และคณะ (2004) ซึ่งได้รายงานว่าการรับรู้ความสามารถของผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อพฤติกรรมการรับประทานขนมของลูก เนื่องจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนได้อธิบายว่า การรับรู้การควบคุมจะทำนายพฤติกรรมได้ต่ำ หากพฤติกรรมที่ศึกษาเป็นพฤติกรรมที่บุคคลควบคุมได้น้อย แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการให้ลูกรับประทานขนมเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่ผู้ปกครองรู้สึกว่าคุณเองควบคุมลูกได้น้อย จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ทำให้ผู้ปกครองรู้สึกว่าคุณเองควบคุมลูกได้น้อย เกิดจากตัวผู้ปกครองไม่สามารถควบคุมและเอาชนะความต้องการของลูกได้ ทำให้เมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการจะรับประทานขนม ผู้ปกครองไม่

สามารถห้ามการรับประทานขนมของลูกได้ รวมถึงผู้ปกครองอาจมีการรับรู้ว่าตนเองไม่สามารถควบคุมลูกได้ เนื่องจากลูกอาจแอบรับประทานเอง รับประทานที่โรงเรียน หรือมีญาติพี่น้องให้รับประทาน

ข้อเสนอแนะการนำไปใช้ทางคลินิก

แม้ว่าเจตนาเชิงพฤติกรรมและการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมจะทำนายพฤติกรรมในการให้ลูกรับประทานขนมได้ต่ำ ซึ่งแสดงว่าการพยายามเปลี่ยนเจตนาเชิงพฤติกรรมและการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมของผู้ปกครอง อาจจะยังไม่เห็นผลเต็มที่ในการเปลี่ยนพฤติกรรมในการควบคุมดูแลเรื่องการรับประทานขนมของลูก ต้องอาศัยการปรับเปลี่ยนในส่วนอื่นๆ ร่วมด้วย เช่น การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ตัวเด็ก ครู ญาติพี่น้อง เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงตัวแปรทั้งสองอาจนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ปกครองบางส่วน และอาจมีผลต่อปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง โดยส่งผลต่อลูกผ่านการอบรมเลี้ยงดู และทำให้ลูกมีเจตคติที่ดีต่อการควบคุมการรับประทานขนมของผู้ปกครอง, ส่งผลต่อครู เช่น ทำให้ครูมีความสนใจและดูแลในเรื่องการรับประทานขนมของลูกมากขึ้น รวมถึงส่งผลต่อญาติพี่น้อง โดยทำให้ญาติพี่น้องเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและไม่ให้บุตรหลานรับประทานขนม และทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการรับประทานขนมของเด็กในที่สุด

ดังนั้น การปรับเปลี่ยนเจตนาและการรับรู้การควบคุมของผู้ปกครองจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการรับประทานขนมของเด็ก ซึ่งสามารถทำได้โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ให้ข้อมูลข่าวสารโน้มน้าวใจผ่านทางสื่อต่างๆ เช่น สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ สื่อหนังสือพิมพ์ เป็นต้น หรือผ่านทางกรให้คำแนะนำเป็นรายบุคคลรวมทั้งการให้สังเกตบุคคลตัวอย่าง โดยเน้นไปที่อันตรายของขนมต่อสุขภาพของเด็ก และลดภาพลักษณ์ของขนมที่สื่อถึงความสุขของลูกที่ได้รับจากการที่ผู้ปกครองให้ลูกรับประทานขนม โดยขนมที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ ขนมประเภทแป้งกรอบ เช่น มันฝรั่งทอด ข้าวเกรียบ, ขนมปังกรอบ และไอศกรีมหรือหวานเย็น เนื่องจากเป็นขนมที่เด็กนิยมรับประทาน (ภาคผนวก ๑) สำหรับในประเด็นการรับประทานขนมกับการเกิดฟันผุ จากการศึกษาพบว่า แม้ผลการกระตุ้นความเชื่อในขั้นตอนแรก “การเกิดฟันผุ” จะมีความเชื่อที่มีความถี่สูงสุดที่เป็นตัวกำหนดเจตคติของผู้ปกครอง แต่เมื่อนำฟันผุมามาพิจารณาเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นๆ เช่น อันตรายต่อสุขภาพ ทำให้ลูกมีความสุข ฟันผุกลายเป็นเรื่องเล็กที่ผู้ปกครองแทบจะไม่นำมามีอิทธิพลในการตัดสินใจจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ลูกรับประทานขนม ฉะนั้น การให้ทันตสุขศึกษาเพื่อให้ผู้ปกครองมีเจตคติที่ดีต่อการควบคุมดูแลการรับประทานขนมของลูก โดยการย้ำในเรื่องฟันผุไม่เพียงพอที่จะทำ

ผู้ปกครองที่จะไม่อนุญาตให้ลูกรับประทานขนม การให้ข้อมูลโดยการเชื่อมโยงปัญหาโรคฟันผุกับผลต่อปัญหาสุขภาพอื่นๆ เช่น รับประทานอาหารได้น้อยลง มีส่วนสูงและน้ำหนักตัวน้อยกว่าเด็กที่มีฟันปกติ (Arc และคณะ, 1992; Ayhan, Suskan และ Yildirim, 1996) น่าจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตนาของผู้ปกครองได้มากขึ้น

2. ในการให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง ควรให้ความสำคัญกับครูและญาติพี่น้องเนื่องจากเป็นบุคคลที่เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการรับประทานขนมของเด็กร่วมกับผู้ปกครอง เพราะโดยภาพรวมแล้ว จะเห็นว่าการดูแลเรื่องการรับประทานขนมของเด็กไม่ใช่เป็นเพียงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและลูกเพียงอย่างเดียว ยังมีบุคคลอื่น ได้แก่ ครู ญาติพี่น้องที่เข้ามามีบทบาทร่วมด้วย การแก้ปัญหาจึงต้องแก้ไขโดยการให้ผู้ปกครอง ครู และญาติพี่น้อง มีแนวทางการปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกันคือ ควบคุมการรับประทานขนมของลูก ฉะนั้น การให้คำแนะนำอาจต้องมีการขยายวงกว้างกว่าที่จะให้แต่ผู้ปกครอง อาจต้องให้ในระดับครอบครัวรวมถึงญาติพี่น้อง และเข้าไปในระดับโรงเรียนเพื่อให้แก่ครู ซึ่งหากทำได้กลุ่มบุคคลเหล่านี้จะเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ชุมชนเข้มแข็งและสามารถแก้ไขปัญหาการรับประทานขนมของเด็ก

3. เพิ่มการรับรู้ความสามารถของผู้ปกครอง ซึ่งสามารถทำได้หลายทางร่วมกัน ได้แก่ ให้ข้อมูลแก่ผู้ปกครองพร้อมทั้งแนะนำและชักชวนให้ผู้ปกครองเชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะควบคุมการรับประทานขนมของลูก, ฝึกทักษะพร้อมกับให้แรงเสริมอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้ปกครองสามารถบอกปฏิเสธลูกเมื่อลูกต้องการขนม โดยอาจใช้วิธีพยายามเบี่ยงเบนความสนใจไปโดยอาจเสนอให้ลูกทำกิจกรรมอย่างอื่นแทนการรับประทานขนม หรือให้ลูกรับประทานอาหารว่างที่ไม่เสี่ยงต่อการเกิดฟันผุแทน รวมถึงไม่ให้ผู้ปกครองนำขนมมาเป็นเงื่อนไขให้ลูกทำในสิ่งที่ต้องการ ซึ่งจะพบเป็นประจำว่าผู้ปกครองมักนำขนมมาเป็นของรางวัลให้ลูกโดยการสร้างเงื่อนไข เช่น หากลูกไปทำฟัน ผู้ปกครองจะซื้อขนมให้ จึงอาจต้องเสนอแนะแนวทางให้ผู้ปกครองเปลี่ยนของรางวัลเป็นอย่างอื่นที่ไม่เป็นโทษต่อร่างกาย เช่น หนังสือ ตุ๊กตา หุ่นยนต์ เป็นต้น, ให้ผู้ปกครองได้เห็นตัวแบบหรือประสบการณ์ผู้อื่นที่สามารถควบคุมการรับประทานขนมของลูกได้ ซึ่งอาจผ่านทางคนรู้จัก หรือสื่อต่างๆ เช่น วิทยู โททส์ การ์ตูน เป็นต้น และสร้างบรรยากาศที่ดีในระหว่างการให้ข้อมูลและฝึกทักษะแก่ผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองลดความกดดันทางร่างกายและจิตใจ เนื่องจากในภาวะที่ร่างกายไม่สบาย เช่น มีการอ่อนเพลีย ไม่สบาย เจ็บปวด หรือเกิดภาวะความเครียดที่ทำให้เกิดความรู้สึกหวาดกลัว วิตกกังวล จะส่งผลให้การรับรู้ความสามารถของตนเองลดลง (Bandura, 1997)

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

เนื่องจากการศึกษานี้เป็นเพียงการหาข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงการให้ทันตสุขศึกษาแก่ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานในช่วงอายุ 1-3 ปี เพื่อให้ผู้ปกครองสามารถควบคุมดูแลเรื่องการรับประทานขนมของลูกได้อย่างเหมาะสม แต่การนำข้อมูลไปใช้ปฏิบัติจริงนั้น ยังคงต้องการการศึกษาต่อไป โดยอาจใช้แนวคิดหรือทฤษฎีอื่นร่วมด้วย เช่น แนวคิดการเปลี่ยนเจตคติโดยใช้การสื่อความหมาย (The Yale Approach) ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตน (Self efficacy theory) ของ Bandura (1997) เนื่องจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนเป็นเพียงทฤษฎีที่นำมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อให้ทราบปัจจัยที่มีผลในการอธิบายหรือทำนายพฤติกรรมที่ศึกษาเท่านั้น สิ่งหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงในการนำผลการศึกษาไปใช้เพื่อให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง คือ การให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้ปกครอง เนื่องจากการรับประทานขนมประเภทแป้งและน้ำตาลไม่ได้เป็นปัจจัยเพียงชนิดเดียวที่ทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของลูก แต่ต้องรวมถึงการรับประทานในปริมาณและความถี่สูงด้วย

นอกจากนี้จากการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองไม่ได้เป็นบุคคลเดียวที่มีบทบาทต่อพฤติกรรมการรับประทานขนมของเด็ก แต่ยังมีกลุ่มบุคคลอีกมากมาย ได้แก่ เด็ก ครู และญาติพี่น้องที่เข้ามามีบทบาททั้งต่อพฤติกรรมของผู้ปกครองในการอนุญาตให้ลูกรับประทานขนม และพฤติกรรมการรับประทานขนมในเด็ก ดังนั้นจึงควรทำการศึกษาในภาพรวมให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและปัจจัยต่างๆที่มีบทบาทต่อพฤติกรรม โดยอาศัยการศึกษาในบริบทของเด็ก ครู ญาติพี่น้อง และผู้ปกครองร่วมกัน ซึ่งจะทำนายพฤติกรรมในการรับประทานขนมของเด็กได้ดีมากขึ้น เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในการควบคุมดูแลพฤติกรรมรับประทานขนมของเด็กได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งอาจนำไปสู่การสร้างกลยุทธ์หรือนโยบายทางสาธารณสุข เพื่อส่งเสริมให้เด็กก่อนวัยเรียนมีสุขภาพร่างกายและสุขภาพฟันที่ดีต่อไป